

Bristol

Disa O'Toole deed het licht in de garage aan. Wat een puinhoop; eigenlijk zou ze zich moeten schamen dat ze er zo lang niets aan had gedaan.

Maar de tijd vloog als je een klusje moest doen dat je liever niet wilde doen. Bovendien was ze bang dat er overal spinnen van het formaat Pringles tevoorschijn zouden schieten als ze in dozen begon te rommelen, zulke dingen overkwamen haar altijd.

De lucht in de garage was droog en stoffig en het rook er naar motorolie en oude verf. Het was twaalf jaar geleden dat haar man was overleden en haar leven opeens tot stilstand was gekomen. De-clan, die haar had beloofd dat hij haar nooit in de steek zou laten, had, na een huwelijk van bijna veertig jaar, precies dat gedaan toen hij een berg was af geskied en op hoge snelheid tegen een boom was geknald. Een verbroken belofte, een treurende weduwe en hun huis vol spullen waarvan ze niet wist wat ze ermee aan moest behalve een mannetje inhuren om alles in dozen te stoppen en hier in de dubbele garage op te slaan, met de bedoeling er later, wanneer ze eraan toe was, naar te kijken.

En die dag was eindelijk aangebroken. Disa veegde haar handen af aan haar spijkerbroek en bereidde zich mentaal voor op de onvoorstelbaar vervelende taak die haar te wachten stond. Ze scheurde het plakband met een bevredigend *rrrrrraf* van de eerste doos. Er steeg een stofwolk op. In de doos bleken boeken te zitten, vooral non-fictie, niets wat ze ooit zou willen lezen. Het kon allemaal naar de kringloop.

Volgende.

Twee uur later stuitte ze bij het uitzoeken van de zoveelste doos op een dikke luchtkussenenvelop waarop in Declans onmiddellijk herkenbare krabbels *Belasting 2009* stond geschreven.

Aangezien ze bij de kringloopwinkel waarschijnlijk niet te wachten zaten op dit soort dingen, gooide ze de envelop op de stapel van spullen die ze later zou verbranden. Ze pakte hem echter meteen weer terug, want hoewel belastingdingen vaak oersaai waren, wilde ze niet iets verbranden wat misschien belangrijk was. Stel dat er obligaties of aandelen in de envelop zaten?

Dat laatste bleek niet het geval te zijn. In de envelop trof ze een behoorlijk grote verzameling brieven aan die allemaal in hetzelfde sierlijke handschrift gericht waren aan Declan, geadresseerd aan het kantoor waar hij had gewerkt.

Haar hart begon te bonken en een vreemd voorgevoel bekreep haar. De enveloppen waren inmiddels vergeeld, net als de brieven erin. Het was tussen de middag, tijd voor een korte pauze. Ze nam het pakje mee naar de keuken, zette de waterkoker aan en hing een theezakje in een mok, maar toen bedacht ze zich en maakte een gin-tonic met ijs.

Ze had het gevoel dat ze die weleens nodig kon hebben.

Buiten in de tuin scheen het lentezonnetje, en plukjes narcissen sierden het gazon. Ze nam een slok van haar drankje en ging op de bank in de schaduw van de kersenboom zitten waarvan de kersen altijd werden gekaapt door vogels voordat ze de kans kregen om goed te rijpen en geplukt te worden.

De eerste brief, geschreven in blauwe inkt, begon als volgt: *Schat, iedere dag zonder jou is...*

O, Declan, nee.

Niet weer.

Toen ze het al die jaren geleden net had ontdekt, had ze tegen hem geschreeuwd en dure borden tegen de muur gesmeten tot de huiskamervloer bezaaid was met scherven van zilver-blauw

porselein. Het was nog een hele klus geweest om alles weer op te ruimen.

Deze keer had ze niemand om tegen te schreeuwen, niemand die zag dat ze borden tegen de muur smeed, niemand die zich zou uitputten in verontschuldigen en haar keer op keer zou verzekeren dat hij alleen maar van haar hield.

En dat was nog wel het allerfrustrerendst.

Leon maakte er weer een bende van in de keuken terwijl hij op zijn sokken over de tegelvloer gleed en meezong met Taylor Swift, ondertussen een tosti makend op zijn gebruikelijke hapsnapmanier.

‘Ha Nigella.’ Jamie keek naar de enorme puinhoop. Het bleef hem verwonderen hoe Leon dat altijd voor elkaar kreeg. ‘Tweede week van mei. Wat doe je dan?’

De kruimels vlogen over het marmeren aanrechtblad terwijl Leon zijn tosti in onregelmatige driehoeken sneed – het waren altijd driehoeken – en zei: ‘Volgens mij heb ik dan niks. Hoezo?’

‘Ik kan dan wel wat hulp gebruiken.’

‘Ja, vast. Iemand om je met de dames te helpen. Man, je bent zo ongeveer de laatste die hulp nodig heeft op dat gebied.’

‘Oké, hulp schuine streep bodyguard.’ Jamie liep naar de koelkast, pakte er een blikje bier uit en trok het open. ‘Mijn agent vertelde dat de trip naar Venetië doorgaat en het lijkt hem beter als er iemand met me meegaat. Ik vind het niet erg om me met de gasten te onderhouden, maar als ik in mijn eentje ben, kan het misschien weleens te veel worden.’

‘Je bedoelt die riviercruise?’ Leon keek niet erg enthousiast. ‘Vol bejaarden?’

‘Blijkbaar toch niet. Het is voor mensen van alle leeftijden. Nou ja, niet van achttien tot dertig natuurlijk. Maar het is wel een vijfsterrenschip. En het is Venetië.’ Hij jatte een van de driehoekjes tosti. ‘De stad van de lie-iefde!’

‘Ik ben er nog nooit geweest.’

‘Ik ook niet. Dan zijn we samen twee Venetiaanse maagden.’

‘Maar waarom vraag je mij?’ Leon deed een symbolische poging om de kruimels van het aanrecht in de gootsteen te vegen. ‘Als het de stad van de liefde is, waarom neem je Zoe dan niet mee?’

Jamie trok een gezicht. ‘Het is pas over twee maanden.’ Als het om daten ging, waren twee maanden lang.

‘Oké, dat is ook weer waar.’ Leon knikte en begon toen te grijnzen. ‘Maar van mij hou je dan nog steeds.’

En op de een of andere manier was dat ook zo. Ze hadden elkaar leren kennen op de eerste dag op de universiteit, waar ze bij toeval kamers naast elkaar toegewezen hadden gekregen in het studentenhuis. Ze hadden het meteen goed met elkaar kunnen vinden en binnen een paar weken waren ze al onafscheidelijk geweest, hoewel ze zo’n beetje op alle fronten elkaars tegenpool waren. Jamie, de zoon van een alleenstaande moeder die als doktersassistente werkte, was opgegroeid in een huurwoning in een buitenwijk van Southampton. Leon Spencer-Carr was het product van rijke ouders die in een georgiaans landhuis woonden, dicht bij Wotton-under-Edge, in Gloucestershire. Leon, slim maar snel afgeleid en niet erg goed in sport, had veel weg van een onhandige en overenthousiaste labradorpup, altijd voor alles in en voortdurend verliefd op vrouwen die hem dolgraag als vriend hadden maar meer niet, omdat ze de voorkeur gaven aan mannen met scherpe gelaatstrekken en onweerstaanbare monden, mannen die hen behandelden als stront.

Wat toevallig de reden was dat Jamie zo’n succes had bij het andere geslacht, al was hij er nooit op uit geweest dat het zo zou lopen. Hij deed het echt niet expres, het was iets wat hem overkwam, een gevoel vanbinnen, een beetje zoals het gevoel dat je als kind op een wip had. Zodra een vrouw zich emotioneel aan hem begon te hechten, verloor hij zijn belangstelling en voelde hij de behoefte afstand te nemen. Terwijl hij niet eens zo wilde zijn. Het was een soort pavlovreactie, een tekortkoming van zijn kant. Wat maakte dat hij heel blij was met een vriend als Leon, want

vrouwen konden dan komen en gaan, een beste vriend was voor altijd. Het was alleen jammer dat die beste vriend zo'n sloddervos was; als Leon ooit leerde om de boel achter zich op te ruimen en af en toe de afwasmachine eens leeg te halen, dan zou hij echt volmaakt zijn.

Jamie stak zijn hand uit naar een tweede stuk tosti, maar Leon was hem voor. 'Moeten we dan een kamer delen?'

'Op een schip heet dat een hut. En nee, JD heeft voor een tweede hut gezorgd. Als je wilt dan,' voegde Jamie eraan toe. 'Als je geen tijd hebt, vraag ik Bruno of Drew wel.'

'Niet zo snel, over welke data hebben we het precies?' Leon pakte zijn telefoon en keek in zijn agenda. 'Helemaal goed, niks wat ik niet kan verzetten. Ik ga mee.' Hij gaf Jamie een high five en gleed daarna triomfantelijk weer op zijn sokken door de keuken. 'Dat wordt echt te gek, dan kunnen we een wedstrijdje houden in gondels, door het Canal Grande.'

Jamie grinnikte. 'Net zoals die keer dat we die kano's hadden geleend en bijna gearresteerd werden? Beter van niet. Ik denk niet dat de gondeliers dat leuk zullen vinden.'

'Nou, dan doen we het toch een keer 's nachts als ze allemaal liggen te slapen,' zei Leon. 'Alleen hebben ze van die hoeden op, hè? Verdomme, mij staat zo'n hoed echt niet. Maar jou vast wel.' Hij deed alsof hij poseerde. 'Ik zie het zo voor me.'

'Ook beter van niet.' Wanneer Jamie in de spiegel keek, dacht hij nooit van zichzelf dat hij aantrekkelijk was; het was gewoon zijn gezicht en hij was eraan gewend. Maar tegelijkertijd wist hij dat er door dat gezicht deuren voor hem open waren gegaan die anders misschien gesloten waren gebleven; een succesvolle carrière als rugbyspeler voor Engeland mocht dan al mooi zijn, het was zijn fysieke verschijning die de aandacht had getrokken van de tv-kijkers, waardoor hij kansen had gekregen waar anderen uit zijn team slechts van hadden kunnen dromen. Een topagent had hem onder zijn hoede genomen en daarna was hij gevraagd voor

reclamecampagnes en tv-shows, en omdat hij goed van de tong-riem gesneden was en ook om zichzelf kon lachen, had hij steeds meer fans gekregen. Volgens JD Templeton, zijn agent, waren alle vrouwen verliefd op hem en wilden alle mannen hem zijn, waardoor hij erg goed in de markt lag. Voorlopig tenminste. Tot zowel zijn uiterlijk als zijn humor hun frisheid zouden verliezen en hij weer zou wegzinken in de vergetelheid.

Toen hij onlangs iets van die strekking had gezegd, was Leons reactie geweest: 'Ach jongen, ik zal ook nog van je houden als je lelijk en saai bent. Maak je niet druk, je hebt dan altijd mij nog.'

Oxford

‘Ah, daar ben je!’ Hattie was bezig de wat waardevollere sieraden in de kluis op te bergen en de boel af te sluiten voor de avond toen Kayla de antiekwinkel binnenstormde; met haar rood-blonde piekerige kuif zag ze eruit als een valkparkiet in hoge staat van paraatheid. Ze was zelfs aan het hyperventileren. ‘Ik haat het als je je telefoon uit hebt staan. Moet je horen wat er is gebeurd! Je raadt het nooit!’

Hattie waagde een poging. ‘George Clooney stond ineens bij je op de stoep en nu heb je hem vastgebonden aan je bed. Hij kan geen kant meer uit.’

‘Pff, ik ben toch geen zestig of zo? Ik ben helemaal over George heen, hij is veel te oud. Hoewel ik geen nee zou zeggen tegen een van de broertjes Hemsworth. Maar je zat er helemaal naast, dus dan vertel ik het je maar gewoon. Ik heb een quiz gewonnen!’

Hattie knipperde verbaasd met haar ogen. ‘Jij doet nooit mee aan dat soort dingen.’

‘Vandaag wel. En toen won ik nog ook! Ik kan het nog steeds niet geloven.’ Kayla wuifde zichzelf fanatiek koelte toe. ‘Volgens mij ben ik in shock.’

Kayla stond erom bekend dat ze altijd alles geloofde wat haar werd wijsgemaakt. Als een man na een eerste date zei dat hij haar beslist zou bellen, was ze altijd weer verbaasd wanneer dat niet gebeurde. Als een of ander modieus dieet beloofde dat je gegarandeerd tien kilo zou afvallen in een week tijd, dan stortte ze zich er meteen vol overgave op.

Hattie haalde diep adem en vroeg toen voorzichtig: 'Hoe ging dat dan? Ben je zomaar door iemand gebeld?' Als het een oplichter was geweest, dan hoopte ze vurig dat Kayla hem niet haar bankgegevens had gegeven zodat ze daar zogenaamd het prijzengeld op konden storten.

'Wees toch niet altijd zo achterdochtig! Ik ben niet helemaal achterlijk... ik ben echt niet in een of andere oplichterstruc getrapt. Ik had de radio gebeld en werd uitgekozen om mee te doen, en toen was ik live op de radio en toen stelden ze een vraag over rugby en echt, ik heb totaal geen verstand van rugby, maar het ging over hoeveel punten er waren behaald in het afgelopen seizoen en toen heb ik zomaar een getal geroepen.' Terwijl ze Hatties ellebogen beetgreep, gilte ze: 'En dat bleek precies goed te zijn!'

Hatties mond viel open. 'Dat is echt maf.'

'Ja, hè! Het enige wat ik ooit heb gewonnen was die zak hondenbrokjes in de kerstloterij van het ziekenhuis, terwijl ik niet eens een hond had.'

'Wat is de prijs?' Vast iets wat met rugby te maken had. Maar zelfs als het alleen maar kaartjes waren voor een rugbywedstrijd, dan kon Kayla die altijd nog doorverkopen. Het was hoe dan ook beter dan een zak hondenbrokjes.

'Ach, niks groots... gewoon een week op een vijfsterrencruise langs de Venetiaanse eilanden. Yes!' schreeuwde ze, terwijl ze op en neer danste. 'Ik heb altijd al naar Venetië gewild en nu gaat het echt gebeuren. Mijn hart gaat nog steeds als een gek tekeer. Het is nog niet echt tot me doorgedrongen.'

Een vakantie? Goh. En als zo'n quiz op de radio werd uitgezonden, dan moest het wel echt zijn.

Kayla en zij waren nu acht jaar bevriend, sinds ze elkaar hadden leren kennen bij een yogacursus die bleek te worden gegeven door een sadist en die helemaal niks voor hen was. Toen ze in de pauze met elkaar in gesprek waren geraakt, waren ze meteen naar de dichtstbijzijnde wijnbar gevlucht, waar ze ontdekten dat

ze het ontzettend goed met elkaar konden vinden. Kayla was toen dertig geweest, bijna exact twee jaar ouder dan Hattie. Ze hadden een andere cursus gevonden, genoten nog steeds van elkaars gezelschap, hadden altijd lol samen en nooit ruzie. Anderhalf jaar na die toevalstreffer was Hatties huwelijk met Guy gestrand, en Kayla, die zelf gelukkig gescheiden was en de mooiste tijd van haar leven had, was tijdens de eerste moeilijke maanden een rots in de branding geweest. Hun vriendschap had zich nog eens verdiept toen Kayla's moeder en Hatties vader een paar weken na elkaar waren gestorven.

Als iemand het verdiende om een mooie vakantie te winnen, was het Kayla wel. Hattie knuffelde haar stevig. 'Ik ben zo blij voor je. En maak je geen zorgen over Bandit, ik ga wel twee keer per dag even bij hem kijken en geef hem dan meteen te eten.'

Na een korte aarzeling zei Kayla: 'Dank je, maar ik denk dat ik mijn buurman Tony vraag om voor Bandit te zorgen.'

'Oké.' Hattie was een beetje in de war; vertrouwde Kayla haar de zorg voor haar geliefde kat soms niet toe?

'Doe even normaal.' Kayla begon te lachen. 'Snap je het dan niet? Ik heb een reis voor twee personen gewonnen. En hoe kun jij nu voor Bandit zorgen als je met mij meegaat naar Venetië?'

Het duurde even tot het echt tot Hattie doordrong. Ze keek Kayla ongelovig aan. 'Echt?'

'Ja, natuurlijk.' Kayla's kuif zwiepte alle kanten uit toen ze verwoed knikte. 'Wie zou ik nou liever meenemen? We moeten wel een hut delen, maar dat is geen probleem, en je weet dat ik niet snurk. Dus laten we het gewoon doen. Tenzij je liever hier blijft om voor mijn kieskeurige kat te zorgen.'

Dat was geen moeilijke keuze. Haar laatste vakantie was een lang weekend in een naar schimmel stinkende caravan in Dorset geweest, een weekend dat extra lang had aangevoeld door de stromende regen. Bijna duizelig van vreugde zei Hattie: 'We sturen Bandit wel een ansichtkaart. Hij redt zich wel.'

Was er in de stad een vrouw te vinden die stijlvoller was dan Disa O'Toole? Mocht dat zo zijn, dan had Fen haar nog niet ontmoet. Iets met haar grootmoeder doen was tegelijkertijd heerlijk – omdat ze echt dol op haar was – en een beetje intimiderend, omdat je je in vergelijking met haar altijd een beetje slonzig voelde.

Toet toet deed de claxon van Disa's geliefde witte Mercedes met open dak toen ze haar auto tot stilstand bracht langs het trottoir. Fen, die al stond te wachten op de stoep, zag dat ze er weer fantastisch uitzag: haar zilverblonde haar, dat ze te danken had aan haar Nederlandse voorouders, viel precies op de goede manier op haar schouders, en de kleur paste precies bij haar hooggesloten blouse, haar wijde trui en broek met rechte pijpen. Ze droeg een lange parelketting om haar nek, haar oogmake-up was donker en haar lippenstift licht, en de diamanten aan haar vingers flitsten in het zonlicht toen ze op het stuur tikte.

Fen stapte in. Ze boog zich naar haar grootmoeder toe om haar een kus op haar fluweelzachte wang te geven. 'Je ziet er weer prachtig uit.' Maar ja, dat was geen nieuws eigenlijk. Zelfs wanneer Disa in een oude spijkerbroek en een overhemd vol verfspetters op een ladder een plafond stond te schilderen, zag ze er nog elegant uit.

'Jij ook, schat.' Disa wuifde naar een man van middelbare leeftijd aan de overkant van de straat, startte de motor en reed weg.

'Ken je die man?'

'Ik geloof het niet. Ik zwaaide alleen maar voor het geval dat hij mij kende.' Ze was eraan gewend dat onbekenden haar aanstaarden.

Ze kwamen aan bij het restaurant waar Disa een tafel had gereserveerd voor de lunch. Toen ze aan tafel zaten, kondigde Disa aan: 'Ik ga een reisje naar Venetië boeken en vroeg me af of je het leuk zou vinden om met me mee te gaan.'

'O mijn god, dat meen je niet!' Fen stootte bijna het glas water

om dat ze net had willen oppakken. 'Dat klinkt te gek. Wanneer?'

'Over drie weken. Zondag, 12 mei, en terug op de negentiende. Als het je lukt op die data?'

Fen dacht even na en knikte. Online werken had zo zijn voordelen. 'Ja, dat lukt wel. Dank je, het klinkt fantastisch. Maar waar komt dit ineens vandaan?'

'Nou, ik heb al heel wat van de wereld gezien, maar ik ben nog nooit in Venetië geweest. En jij ook niet. Ik zag laatst een documentaire over de stad en toen bedacht ik dat ik er altijd nog eens naartoe wilde. En gisteravond viel mijn oog toevallig op deze advertentie.' Disa pakte haar telefoon en liet Fen de advertentie zien. Het ging om een luxeriviercruise aan boord van de ss *La Violetta*, dat het grootste gedeelte van de week vlak bij het San Marcoplein lag aangemeerd, maar ook uitstapjes maakte naar de eilandjes Torcello, Murano, Burano en Chioggia. Er werd een kort filmpje van het schip vertoond en je kon zien dat het erg glamoureuus was; er was plaats voor honderdvijfentwintig gasten, en het schip zag eruit als een vijfsterrenhotel, van de schitterende kroonluchters van muranoglas tot de prachtige Italiaanse inrichting aan toe.

De prijzen waren inclusief alles, maar Fen trok toch even wit weg toen ze ze zag.

Disa, die nooit iets ontging, zei meteen: 'Doe niet zo gek. Ik heb je uitgenodigd, ik vraag je niet om het samsam te doen. Ik trakteer.'

'Zeker weten?' Alsof ze het zich überhaupt had kunnen permitteren. Maar het was toch een enorme opluchting.

'Ik heb vanochtend de reisagent aan de lijn gehad. Er zijn nog twee aangrenzende hutten over. Dus het lijkt je wel wat?'

'O ja, nou en of. En dank je wel.' Wat een heerlijk vooruitzicht zo'n reisje. 'Het wordt vast hartstikke leuk.'

'Goed, geef me even vijf minuten, dan ga ik nu meteen boeken.' Ze pakte haar telefoon terug, stond op en liep het restaurant uit. Om wat te doen te hebben, pakte Fen haar eigen toestel en zocht de website op. Toen ze wat verder scrolde, zag ze dat de cruises

wekelijks vertrokken van eind maart tot begin november, en eens per maand zou er een beroemde gast aan boord zijn om de ervaring extra glans te verlenen – dat kon een beroemde kok, een populaire tv-presentator of een acteur zijn, van dat soort.

Terwijl ze verder scrolde en de lijst met beroemdheden langsliep, herkende ze een tuinexpert met een indrukwekkende krulsnor, de schreeuwerige presentator van een tv-show over auto's, en een succesvolle thrillerschrijver die zes keer getrouwd was geweest.

Bij de volgende foto bleef haar blik ineens haken, want deze keer ging het om iemand die ze echt kende. Nou ja, niet echt natuurlijk. Maar hij woonde ook hier in Bristol, en ze had hem weleens gezien. Twee keer zelfs.

Maar ja, Jamie Hamilton was natuurlijk ook niet iemand die je snel over het hoofd zag; hij kon gewoon niet onopvallend over straat gaan. Zelfs als hij niet zo'n aantrekkelijk gezicht had gehad, dan kon je nog steeds niet om dat lichaam van hem heen. Fen was geen fan van rugby, maar ze kende hem van zijn tv-optredens in comedyshow's en praatprogramma's. De eerste keer dat ze hem in levenden lijve had gezien was bij de delicatessenwinkel waar ze op haar *Scotch egg* had staan wachten; hij had toen achter haar in de rij gestaan. Omdat ze het niet gewend was om zo dicht bij iemand van de televisie in de buurt te zijn, was ze zich overdreven bewust geweest van zijn aanwezigheid, van zijn geur die verraadde dat hij net gedoucht had en van de pepermuntachtige adem in haar nek. Terwijl ze afrekende, wilde ze dat ze iets exotischers had gekocht dan een *Scotch egg*. Ze deed er ook net iets langer dan normaal over om haar creditcard in haar portemonnee te stoppen en kon zien dat hij twee zakken asperges kocht, een fles gerijpte balsamico, een stuk brie en een doosje macarons met een strik erom waarvan ze wist dat ze zesentwintig pond per doosje kostten.

Ze was buiten blijven talmen tot hij de deli uit was gekomen en zag hem de straat oversteken en in een zilverkleurige sportwagen stappen. Blijkbaar vond je altijd een parkeerplek in de buurt als je

Jamie Hamilton was, zelf had ze oneindig veel rondjes door Clifton moeten rijden voordat ze eindelijk een plekje had gevonden in een smalle straat op zo'n vijfhonderd meter afstand lopen.

Het moest verdomd handig zijn om Jamie Hamilton te zijn.

De tweede keer dat ze hem had gezien had hij iets gedaan wat niet echt verschrikkelijk te noemen was, maar ook niet zo leuk, en dat was de keerzijde van beroemd zijn. Ze was op een feest van een vriendin van een vriendin geweest, in een bar aan Whiteladies Road, en Amanda, de jarige job, had iedereen enthousiast verteld dat Jamie Hamilton ook elk moment kon komen, want ze had hem een paar avonden daarvoor leren kennen op een event van haar werk en hem toen uitgenodigd voor haar verjaardagsfeestje.

Omdat het bloedheet was in de bar, glipte Fen na een uur even naar buiten om een frisse neus te halen. Toen er een taxi stopte waar een groepje mannen uit stapte, zag ze Jamie Hamilton onder hen en ze was blij voor Amanda dat hij inderdaad was gekomen.

Maar toen zei Jamie, na een blik te hebben geworpen op de felverlichte naam van de bar boven de ingang: 'Wacht, ik herinner me ineens iets. Dit is niks voor ons.'

Een van zijn vrienden zei: 'Waarom niet? Ik ben hier laatst nog geweest. Prima tent.'

Maar Jamie schudde zijn hoofd. 'Er is vanavond een feest. Een meisje heeft me daarvoor uitgenodigd. Ze drong nogal aan, en ik weet precies hoe het gaat als we naar binnen gaan.'

Een andere vriend zei: 'Maakt niet uit, er zijn genoeg andere bars.'

Fen, die in het donker tegen de muur geleund stond, zag Amanda's teleurstelling al voor zich en ze hoorde zichzelf zeggen: 'Ze verwacht je anders wel.'

Ze was blij met de duisternis die haar omhulde toen iedereen zich naar haar omdraaide.

De eerste vriend lachte. 'Ja, zo gaat dat altijd.'

'Sorry, hoor.' Dat was Jamie. 'Maar ik weet niet eens meer hoe

ze heet. We willen gewoon even wat drinken en bijpraten.'

'Maar ze is jarig,' herinnerde Fen hem eraan.

'Dat weet ik, ze hield er niet over op. Ze was nogal... opdringerig.'

'Kom,' zei zijn vriend. 'We vinden wel iets een eindje verderop.' Hij sloeg Jamie op zijn schouder en maakte aanstalten om weg te lopen, maar Jamie keek Fen, nog steeds gehuld in duisternis, aan en zei: 'Het spijt me echt voor je vriendin. Maar misschien is het aardiger om haar dit allemaal maar niet te vertellen.' Hij maakte een vaag gebaar.

Het zou nog aardiger zijn als je even naar binnen ging om haar te feliciteren. Maar dat zei ze niet hardop. In elk geval voelde hij zich schuldig. Ze haalde haar schouders op. 'Maak je maar niet druk, ik zal haar niet vertellen dat je hier was. En ze heet trouwens Amanda.'

'O ja.' Hij knikte. 'Bedankt.'

Nadat hij was weggelopen, was ze weer naar binnen gegaan waar ze niemand had verteld dat ze Jamie Hamilton had gesproken. Ook later had ze het nooit aan iemand verteld. Maar hoewel hij hun hele ontmoeting ongetwijfeld alweer vergeten was, herinnerde zij zich alle bijzonderheden van hun gesprek nog.

En daar had je hem weer, hij keek haar grijnzend aan vanaf haar schermpje en zou precies in de week dat zij met Disa op vakantie ging zijn opwachting maken op de ss *La Violetta*.

Wat een kleine wereld was het toch.

Nou ja, in elk geval zou hij haar niet herkennen.

En daar had je haar grootmoeder weer, iedereen keek naar haar terwijl ze zich een weg baande tussen de tafels door. Naomi Campbell kon nog wat van haar leren wat betrof heupwiegend lopen. Nadat Disa weer was gaan zitten zei ze: 'Geregeld. De reisagent heeft alles geboekt, inclusief de vlucht.'

'Er is die week een beroemde rugbyspeler aan boord.' Fen toonde haar de pagina op haar toestel.

‘Ja, dat zag ik. Maar geen flauw idee wie het is.’ Disa was ook geen fan van de sport.

‘Hij woont hier in Bristol.’

‘O? Rugby is veel te modderig naar mijn smaak. Maar behoorlijk aantrekkelijk,’ voegde Disa er met een ondeugend lachje aan toe. ‘Misschien vind je hem wel leuk.’

Fen vroeg zich heel even af wat Jamie Hamilton van de beschrijving ‘wel leuk’ zou vinden. Op vastbesloten toon zei ze: ‘Ook helemaal niet mijn type.’

‘Ach, we zullen het sowieso leuk hebben.’ Disa ving de blik van de sommelier. ‘Zullen we wat wijn bestellen, schat? Wat doen we, prosecco om het te vieren? En laten we de kaart eens bekijken.’

Fen verheugde zich altijd op de etentjes met haar grootmoeder. Omdat ze van huis uit werkte, als PA, had ze nooit zoiets als echte pauzes. Haar lunch bestond meestal uit wat er ook maar in de koelkast lag en dat at ze dan op achter haar laptop. Zo deden kleine zelfstandigen dat. Maar vandaag kon ze kiezen uit sint-jakobsschelpen, shiitakes in een witte-wijnsaus en een groenterisotto. Het zou dat laatste worden, besloot ze.

Nadat ze hadden besteld en hun glazen waren ingeschonken, proostten ze. Fen zei: ‘Wat een bof dat ik jou heb. Ik heb zo’n zin om Venetië te gaan verkennen.’

‘Ik ben blij dat je meegaat. Ik moet daar iets doen en het is fijn om dan iemand bij me te hebben als steun.’

Fen trok haar wenkbrauwen op. ‘Wat dan?’

Maar Disa zat haar hoofd al te schudden. ‘Ik had dat helemaal niet moeten zeggen.’ Ze nam een klein slokje prosecco. ‘We hebben het er daar wel over.’

‘Maar... steun? Is het iets waar ik me zorgen om moet maken?’

‘Nee, liefje. Helemaal niet.’

‘Is het iets leuks dan?’

‘Dat zullen we pas weten als het zover is, als het al zover komt.’

Misschien niet, maar hopelijk wel. En nu heb ik er genoeg over gezegd.'

Fen was dol op romantische films. Ze riep: 'O mijn god, heb je soms een vriendje van vroeger opgespoord? Of heeft een ex jou opgespoord en wil hij je ontmoeten? Disa, waar gaat dit over?'

'Sst.' Disa lachte haar mysterieuze glimlach. 'Genoeg nu. Gewoon afwachten.'